

สำนักสงฆ์ถ้ำขุ่มโบสถ์ บ.เขาห้ายอด ต.พลวงทอง อ.บ่อทอง จ.ชลบุรี

๒๕ กรกฎาคม ๒๕๖๑

เจริญพร โยมอาจารย์คำปั้น อักษรวิไล แห่งมูลนิธิเผยแผ่พระพุทธศาสนา

ก่อนอื่น ต้องขออนุโมทนาทุกท่านที่เป็นพุทธศาสนิกชน มีความหวังดีและคิดปกป้องรักษาพระพุทธศาสนา หวังความถูกต้องตามพระธรรมวินัย สิ่งใดที่ไม่ถูกต้องก็ช่วยกันชี้แจงแสดงเหตุผล ตามหลักคำสอน มีที่มาที่ไป ไม่ใช่ความคิดเห็นตามความเข้าใจส่วนตัว หรือเชื่อถือยึดมั่นตามความเห็นของบุคคลผู้ที่ตนนับถือเท่านั้น

เป็นที่น่าสลดใจอย่างยิ่ง ที่พระภิกษุส่วนใหญ่ในยุคนั้น ไม่ได้ปฏิบัติตามพระวินัยบัญญัติ มีการประพฤตินอกกริตนอกรอย จนเป็นข่าวในสังคม ทำให้พุทธศาสนิกชนจำนวนมากเกิดความเบื่อหน่ายและเสื่อมความเลื่อมใสในหมู่สงฆ์ และเข้าใจว่า พระภิกษุในประเทศไทยล้วนเป็นผู้ทุศีลทั้งนั้น ซึ่งตามความเป็นจริง มีพระภิกษุจำนวนไม่น้อยที่ศึกษาและรักษาพระวินัยเคร่งครัดตามพระไตรปิฎก อรรถกถาและฎีกา ซึ่งทางมูลนิธิ ฯ ไม่รู้ ไม่เห็น จึงเหมารวมว่าพระภิกษุในประเทศไทยเป็นอลัชชี ทุศีลไปเสียทั้งหมด

ท่านอาจารย์ผู้เป็นประธานมูลนิธิ ฯ ผู้แตกฉาน ชำนาญทางด้านอภิธรรม สภาวธรรม และแนวทางการเจริญวิปัสสนา ได้กล่าวอยู่เสมอว่า **ต้องเป็นผู้ตรงและจริงใจ พร้อมทั้งจะแก้ไขในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง** ดังนั้น เมื่อ**คณะสงฆ์ที่สำนักสงฆ์เขาขุ่มโบสถ์**มีโอกาสได้ดู ได้ฟังคลิปที่ท่านอาจารย์และวิทยากรได้บรรยายหลายตอน เห็นว่ามีสิ่งที่ยังไม่ถูกต้องตรงต่อพระธรรมวินัยหลายประการ จะไม่วิจารณ์ในเรื่องธรรมะและการปฏิบัติ เพราะเป็นเรื่องละเอียดและทางมูลนิธิ ฯ ได้ถือปฏิบัติกันมานาน ถ้าไม่ได้สนทนากันต่อหน้าด้วยเหตุผลและหลักฐาน คงจะยอมรับกันได้ยาก แต่ทางด้านพระวินัยที่ท่านอาจารย์และวิทยากรวินิจฉัย บรรยาย ยังไม่ตรงต่อพระวินัยบัญญัติหลายข้อ หลายประการ โดยเฉพาะการปรับอาบัติพระภิกษุ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง เพราะเหตุไร ? ...

วินโย กิจจุคมภีโร

อภิธมฺโม สภาวโต

สุดตฺนโต อตฺตคฺมภีโร

อิเม ตโย สุขคฺมภีรา

พระวินัยลิกซึ่งโดยกิจ พระอภิธรรมลิกซึ่งโดยสภาวะ พระสุดตันตะลิกซึ่งโดยอรรถ
พระปิฎกทั้ง ๓ เหล่านี้ ลิกซึ่งด้วยดี (คัมภีร์วัชรสารัตถสังคหะ)

ถ้าไม่ใช่พระภิกษุ ผู้เป็นลัชชี เอื้อเฟื้อต่อพระธรรมวินัย ปฏิบัติตามพระวินัย จะรู้ซึ่งถึงพระวินัยบัญญัติ เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ยาก เพราะพระวินัยนั้นลิกซึ่งโดยกิจคือการกระทำ ถ้าไม่ใช่พระภิกษุที่รักษา หรือปฏิบัติตามพระวินัย ก็ยากที่จะเข้าใจได้ถ่องแท้ ไม่ต้องกล่าวถึงคฤหัสถ์ ผู้ครองเรือน ผู้บริโศคกาม แม้พระภิกษุอลัชชีก็ไม่อาจเข้าใจพระวินัยบางข้อที่ลิกซึ่ง เพราะ

ตนเองไม่ได้กระทำกิจนั้น และคุณสมบัติของพระวินัยธร ผู้จะวินิจฉัยอาบัติ ต้องเป็นผู้ฉลาดในวินัย ๔ อย่าง สมบูรณ์ด้วยลักษณะ ๓ ได้ตรวจดูฐานะ ๖ อย่าง จึงจะสามารถวินิจฉัยโดยเฉพาะอาบัติปาราชิกได้ ถ้าเป็นอาบัติเบา หรือสเทกัจฉา ยังพอเยียวยาได้ ก็พิจารณาสอบสวน เทียบเคียง แล้วแสดงว่า เป็นอาบัติหรืออนาบัติได้ทันที แต่ถ้าไม่รู้จริงจะไม่ตัดสินเด็ดขาด เพราะถ้าเป็นไปด้วยอำนาจโมหาคติ จะเป็นบาปกรรมติดตัวตามไปไม่ใช่ชาติเดียว แต่ถ้ามีภิกษุที่มีแว้วจะเป็นปาราชิกมาให้วินิจฉัย ท่านจะไม่ด่วนตัดสิน เพราะอาบัติปาราชิกเกี่ยวกับความเป็น ความตายของภิกษุในพระพุทธศาสนา และอาบัติปาราชิกบางข้อ มีข้อแหม่มากมาย เป็นอาบัติก็ง่าย หรือไม่เป็นอาบัติก็ได้ด้วย จึงไม่เพียงดูแต่อาการภายนอกเท่านั้น ยังต้องสอบสวนถึงจิตใจของผู้ถูกโทษด้วยว่าคิดอย่างไร และยังเกี่ยวข้องกับเวลา สถานที่ ฯลฯ

ได้ดู ได้ฟังท่านอาจารย์และคณะวิทยากรวินิจฉัย โดยที่ไม่มีการสอบถามผู้กระทำผิดเลย และท่านทั้งหลายก็ไม่ใช่พระภิกษุ ไม่ใช่วินัยธร เหตุไฉนจึงกล้าตัดสิน ปรับอาบัติโดยไม่มีที่อ้าง และอ้างด้วยความเข้าใจผิดเล่า ? จึงมีความคลาดเคลื่อนอย่างมาก ดังกรณีต่อไปนี้

๑. พระภิกษุนำรูปปั้นพระนารายณ์ พระศิวะ เจ้าแม่กวนอิม ฯลฯ เข้ามาในวัด เป็นการเข้าริตเดียรถีย์ ต้องอาบัติปาราชิก (ติตถียปักกมณะ การหลีกไปเข้าริตเดียรถีย์ ต้องเห็นว่าลัทธิเดียรถีย์ดีกว่าพระรัตนตรัย ยินดีในข้อปฏิบัติ และไปยอมรับนับถือลัทธินั้นทั้งที่อยู่ในเพศภิกษุ โดยทอดทิ้ง ไม่ยินดีในพระรัตนตรัย จึงจะขาดจากพระรัตนตรัย กลับมาบวชอีกไม่ได้)

ท่านอาจารย์และคณะวิทยากรเคยถามพระภิกษุเหล่านั้นหรือยังว่า ยินดีในลัทธิเหล่านั้นและสละพระรัตนตรัยหรือเปล่า ? หรือเป็นเพียงความปรารถนาลามก ปรารถนาให้คนนำลามกสักการะมาเข้าวัดเท่านั้น ถ้าเพียงต้องการลามกสักการะเลี้ยงชีพ ไม่มีจิตสละจากพระรัตนตรัย ยังเคารพกราบไหว้พระรัตนตรัยอยู่ ก็ยังไม่ขาดจากพระรัตนตรัย เพียงแต่ทำให้การถึงพระรัตนตรัยเศร้าหมอง ทำไมท่านอาจารย์และคณะวิทยากรจึงมีอคติ ตัดสินว่าเป็นปาราชิกเล่า ?

๒. การที่พระภิกษุไปสวดมนต์ทำพิธีให้เด็ก ๑๓ คนที่ติดอยู่ในถ้ำ ถ้าพระท่านไม่ได้ต้องการสิ่งตอบแทนเอามาเลี้ยงชีพ จะเป็นมิจฉาชีพได้อย่างไร ? ตอนที่เมืองเวสาลีมีภัย ๓ ประการ เขานิมนต์พระพุทธเจ้าและพระสาวกไปยังเมืองเวสาลี พระพุทธเจ้าให้ท่านพระอานนท์สวดพระปริตรและรดน้ำมนต์ นี่เป็นกิจของพระภิกษุหรือ ? ทำไมพระพุทธเจ้าจึงอนุญาตให้ท่านพระอานนท์รดน้ำมนต์และสวดพระปริตรได้ (ญาติโยมเขาต้องการกำลังใจและนิมนต์ไป ถ้าไม่ได้ไปชักชวนให้เขาทำบาปกรรมอะไร พระพุทธเจ้าก็ทรงอนุญาต เช่น ชาวบ้านสร้างบ้านเรือน ที่ประชุมใหม่ นิมนต์ให้พระพุทธเจ้าหรือพระสาวกไปใช้สอย (สังคีติสูตร ที่. ปา. ๙) หรืออนุญาตให้ภิกษุเหยียบผ้าขาวได้ ถ้าเขาต้องการมงคลโดยไม่ได้บั่นบาบให้เกิดความเข้าใจผิดแต่อย่างใด ไม่ควรถือแต่ความเห็นของตนเองเท่านั้นโดยไม่ได้ช่วยอะไรให้ดีขึ้น มีแต่ทำให้ผิดจากคำสอน)

อีกอย่างหนึ่ง มีผู้ร่วมบรรยายคนหนึ่งบอกว่า ถ้าพระภิกษุบอกว่าเห็นเด็กอยู่ในถ้ำ เป็นการ**อวดอุตริมนุสสรธรรม ต้องอาบัติปาราชิก** ไม่ทราบว่ายอมรับจักอวดอุตริมนุสสรธรรมหรือไม่ว่าคืออะไร ? (อวดอุตริมนุสสรธรรม คือ ธรรมเหนือกว่ามนุสสรธรรมคือศีล ๕ กุศลกรรมบถ ๑๐ มี ๑๐ อย่าง อยู่ในปาราชิกสิกขาบทที่ ๔ ควรตรวจดู ได้แก่ ๑. ฌาน ๒. วิโมกข์ ๓. สมาธิ ๔. สมาบัติ ๕. ญาณทัสสนะ ๖. มรรคภาวนา ๗. การทำให้แจ้งซึ่งผล ๘. การละกิเลส ๙. ความเปิดจิต ๑๐. ความยินดียิ่งในเรือนอันว่างเปล่า)

ถ้าพระภิกษุกล่าวว่า เห็นเด็กอยู่ในถ้ำ โดยไม่มีจิตคิดจะอวดอุตริ ๗ ก็ไม่มีอาบัติอะไร ถ้ากล่าวว่า เห็นเด็กอยู่ในถ้ำโดยที่ไม่เห็นจริง ๆ มีเจตนามุสาวาท **เป็นอาบัติเพียงปาจิตติย** แต่ถ้ากล่าวว่า เห็นเด็กอยู่ในถ้ำ โดยตั้งใจจะให้ผู้อื่นเข้าใจว่า ตนเองมีคุณวิเศษ เป็นพระอรหันต์ ๗ เป็นการอวดอุตริมนุสสรธรรม**โดยอ้อม** ถ้าผู้ฟังเข้าใจ**อาบัติเพียงอุลลัจจัย** ถ้าผู้ฟังไม่เข้าใจ **อาบัติเพียงทุกกฏ** โยมปรับปาราชิกเสียหรือ ? จะเป็นโทษเพราะเปล่งวาจาโดยขาดการศึกษาพิจารณาให้รอบคอบเสียกรรมมัง ! จะเป็นปาราชิกได้ก็ต่อเมื่อภิกษุกล่าวอวดอุตริมนุสสรธรรมโดยตรง และผู้ฟังเข้าใจในขณะนั้นด้วย ถ้าไม่เข้าใจก็ต้องอาบัติอุลลัจจัยเท่านั้น

อีกประการหนึ่ง แม้ภิกษุผู้มีศีล ๓๑๑ ในปาติโมกข์ (นอกปาติโมกข์นับประมาณมิได้ ศีลของภิกษุ ภิกษุณี ชื่อว่า อปริยัตตศีล-ศีลไม่มีที่สิ้นสุด) พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติครุธรรม ๘ ประการ และบัญญัติสิกขาบทห้ามสอน ห้ามว่ากล่าวพระภิกษุ ถ้าสอนหรือว่ากล่าว **มีอาบัติปาจิตติย** ต่ำ บริภาษ เหน็บแนม ประชดประชันก็มีอาบัติทั้งสิ้น เหตุไฉน คฤหัสถ์ผู้มีศีล ๕ กระพริบกระพริบจึงหวังดี อาจหาญปรับอาบัติพระภิกษุได้เล่า ?

สำหรับพระภิกษุที่ติเตียน โพนทะนา พระภิกษุด้วยกัน **ต้องอาบัติปาจิตติย** ถ้าติเตียน โพนทะนาอนุสัมบัน ไม่ว่าจะเป็นคฤหัสถ์หรือสามเณร แม้กระทั่งสัตว์วิเศษก็**ต้องอาบัติทุกกฏ** แล้วโยมทั้งหลายผู้ไม่ค่อยจะสมารถศีล ควรจะมาติเตียนสั่งสอนพระภิกษุละหรือ ?

ถ้าจะกล่าวตามพระธรรมวินัย ก็ไม่ควรพาดพิงบุคคล และอย่าวินิจฉัยตัดสินปรับอาบัติ เพราะตนเองไม่ใช่พระวินัยธร ไม่ควรเกาะกระแส จะเป็นการยกตนข่มผู้อื่น เอาความดีเข้าตัว โดยยกเอาความชั่วของผู้อื่นขึ้นมาแสดง ควรจะพิจารณาโทษของตนเอง ดีกว่าจะมาวิจารณ์พระภิกษุโดยไม่คิดช่วยเหลือ หาทางแก้ไขแต่อย่างใด ... จะเข้าทำนองที่ว่า

โทษผู้อื่น มองเห็น เป็นภูเขา

ตตนจัน เหมันเบ็จ จนเหลือทน

โทษของเรา มองไม่เห็น เท่าเส้นขน

ตตของตน ถึงหมิ่น ไม่เป็นไร ...

ปัจจุบันนี้ มีพระภิกษุที่ตั้งใจรักษาศีล ศึกษาปฏิบัติตามพระไตรปิฎกมากขึ้นแล้ว ทางมูลนิธิ ฯ มีนโยบายที่จะอุปถัมภ์ อุปัฏฐากดูแลพระภิกษุผู้ตั้งใจรักษาศีลบ้างหรือไม่ ? ในเมื่อไม่ยินดีให้พระภิกษุรับเงินทอง ออกมาวิจารณ์ว่า ไม่ใช่พระภิกษุในพระพุทธศาสนา เป็นมิฉฉาชีพ

ปรับอับัติกันเป็นว่าเล่น ... จะเป็นการดีไม่น้อย ถ้าทางมูลนิธิ ฯ จะมีแนวทางแก้ไข และเห็นอกเห็นใจ มีความกรุณาต่อพระภิกษุเหล่านั้น ที่ไม่เข้าใจธรรมะเหมือนพวกโยม บางท่านก็รู้เท่าไม่ถึงการณ์ บวชเข้ามาเพื่อแสวงหาลาภยศ เพื่อเลี้ยงชีวิต เป็นการทำลายพระศาสนา และสร้างเหตุนำตนไปสู่อบายภูมิ เป็นสิ่งที่น่ากรุณาและน่าเห็นใจที่ท่านเหล่านั้น ไม่มีทางไป และเลื้อยหนทางผิด มากกว่าที่จะช่วยกันซ้ำเติม ดูหมิ่น เหยียดหยามว่าเป็น **อลัชชี เป็นผู้ทุศีล เป็นมหาโจร** โดยอ้างว่า เป็นคำที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้

มีคำพูดของอาจารย์ที่ว่า **ชาวพุทธอยากให้ “มหาโจร” โดยให้เงินพระหรือ ? “จะมีโจรในผ้าเหลืองเพราะรับเงินทอง โดยการให้เงินของคฤหัสถ์”** ถ้าทางมูลนิธิ ฯ ตั้งใจปกป้อง รักษา สืบทอด เผยแพร่พระพุทธศาสนาจริง ทำไมไม่ปวารณาบ้างว่า หากพระภิกษุผู้ตั้งใจบวชเพื่อละกิเลส ศึกษาพระธรรมวินัย รักษาศีลได้ทุกข้อ **ขอปวารณาด้วยปัจจัย ๔ ที่สมควรแก่สมณะสาธูป** หากมีความตั้งใจดีเช่นนี้ แล้วออกมาวิจารณ์พระภิกษุที่รับเงินทอง ก็ยังไม่น่าเกลียดเท่าไร แต่ถ้าไม่ได้คิดจะช่วยหาทางแก้ไข ไม่มีศรัทธาต่อสังฆรัตนะ แล้วเที่ยวออกมาวิจารณ์ปรับอับัติพระภิกษุเช่นนี้ เป็นสิ่งที่น่าละอายอย่างมาก เพราะทำให้ผู้ฟังเสื่อมความเลื่อมใส มีจิตใจกระด้างต่อพระภิกษุสงฆ์ (บางคนบอกว่าจะไม่เข้าวัด จะไม่ไหว้พระภิกษุอลัชชีพวกนี้ ฯลฯ คนที่มีปัญญาเห็นผ้าเหลืองก็น้อมไหว้ระลึกถึงพระอริยสงฆ์ได้ แต่คนขาดปัญญาเห็นพระทำผิด แทนที่จะมีเมตตากรุณาก็เกิดโทสะ เพราะรักศาสนาด้วยอคติ ... พระโพธิสัตว์ชาติที่เป็นช้าง ถูกลนายพราน (เทวทัต) ทำร้ายเอาหางแทง จึงจับขึ้นมาหวังจะฟาดให้ตาย แต่พอเห็นผ้าเหลืองที่นายพรานนำมาห่มตัวเท่านั้นก็ปล่อยไป เพราะระลึกถึงพระปัจเจกพุทธเจ้าจึงไม่กล้าทำบาป...)

หากโยมอาจารย์หรือคณะวิทยากรได้บรรลุเป็นพระอริยบุคคลแล้ว ก็ยังไม่สามารถเป็นตัวแทนของสงฆ์ในการรับสังฆทานได้ แต่พระทุศีลแม้เป็นปาราชิก ถึงระดับมีลูกมีเมียแล้ว เรียกว่า **โคตรภิกษุ** ก็ยังสามารถเป็นตัวแทนในการทำสังฆทานได้ โยมลองอ่านใน **อรรถกถาทักขิณาวาริณคสูตร ม. อุปริ. ดูเถิด** จึงไม่ควรตำหนิติเตียน โพนทนาพระภิกษุให้เขามั่นปากควรมีเมตตาปรารภนาดี และช่วยกันหาหนทางให้อลัชชีภิกษุ กลับมาเป็นลัชชีจะดีกว่า

อีกประการหนึ่ง พระไตรปิฎกที่โยมได้ศึกษา ได้อ่านจนพอจะเข้าใจธรรมวินัยบ้างนี้ โยมลองคิดให้ถี่เถิดว่า ใครเป็นคนแปล ส่วนใหญ่ก็เป็นพระที่ยังรับเงินทองทั้งนั้น เคยมองเห็นในส่วนที่ดีกันหรือไม่ ? และ **โยมคำบั่น**เองก็เคยเป็นพระภิกษุจบเปรียญ ๙ มา ลองย้อนคิดดูซิว่า ในขณะที่ตนเองเป็นพระภิกษุ รับเงินทองหรือเปล่า เป็นพระลัชชีหรืออลัชชี ? ควรละอายใจบ้าง

เลิกยกโทษพระภิกษุได้แล้ว มาช่วยกันหาหนทางแก้ไข ทำใจให้ผ่องใส ให้เลื่อมใสในพระรัตนตรัยยิ่งขึ้นจะดีกว่า มัวแต่มองโทษของผู้อื่น จะไม่เห็นโทษของตน และไม่ช่วยทำอะไรให้ดีขึ้น นอกจากสาดโคลนเข้าหากัน ไม่เช่นนั้น ก็เหยียบหัวผู้อื่น เพื่อให้ตัวเองสูงขึ้น ...

ด้วยความปรารภนาดี คณะสงฆ์สำนักสงฆ์ถ้ำขุ่มโบสถ์